

ЗЛОЧИН У МЕЂАМА – ОПШТИНА СРЕБРЕНИЦА

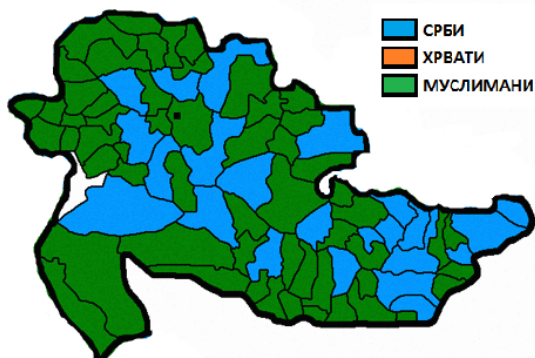
15.05.1992. ГОДИНЕ

ГЕОГРАФСКИ ПОЛОЖАЈ И ЕТНИЧКИ САСТАВ СТАНОВНИШТВА СРЕБРЕНИЦЕ

Општина Сребреница се налази у источном дијелу Босне и Херцеговине. Граничи се са општинама Братунац, Власеница, Рогатица и Вишеград. Површина општине износи 529,83 km². Општина је била састављена од 19 мјесних заједница: Брежани, Црвица, Гостиљ, Костоломци, Крнићи, Лука, Ораховица, Осатица, Подравно, Поточари, Радошевићи, Ратковићи, Сасе, Скелани, Скендеровићи, Сребреница, Сућеска, Топлица, Виогор. У овим мјесним заједницама су се налазила сљедећа насељена мјеста: Бабуљице, Бајрамовићи, Беширевићи, Блажијевићи, Бостаховине, Божићи, Браковци, Брезовице, Брежани, Бучиновићи, Бучје, Бујаковићи, Црвица, Чичевци, Димнићи, Добрак, Доњи Поточари, Фојхар, Гај, Гладовићи, Гођевићи, Горњи Поточари, Гостиљ, Калиманићи, Карачићи, Клотјевац, Костоломци, Крњићи, Крушев До, Кутузери, Лијешће, Ликари, Липовац, Лука, Љесковик, Мала Даљегошта, Међе, Михољевине, Милачевићи, Мочевићи, Ногачевићи, Обади, Опетци, Ораховица, Осатица, Осмаче, Осредак, Пале, Палеж, Пећи, Пећишта, Петрича, Подгај, Подосоје, Подравно, Постоље, Познановићи, Прибидоли, Прибојевићи, Прохићи, Пусмулићи, Рађеновићи, Радошевићи, Радовчићи, Ратковићи, Сасе, Скелани, Скендеровићи, Слатина, Сребреница, Староглавице, Сућеска, Сулице, Шубин, Токољак, Топлица, Урисићи, Велика Даљегошта, Виогор, Жабоквица, Жедањско.

Географски положај општине Сребреница

Резултати пописа становништва 1991. године

Према резултатима пописа из 1991. године у Сребреници је живјело 36.666 становника, националну структуру су чинили: Срби 8.315 (22,7%), муслимани 27.572 (75,2%), Хрвати 38 (0,1%), Југословени 380 (1,0%) и остали 361 (1,0%).¹ Срби су чинили већину у 23 насеља, муслимани у 57, а једно насеље је било ненасељено.

Резултати пописа из 2013. године, показују да у Сребреници живи 13.409 становника, националну структуру чине: Срби 6.028 (45,0%), Бошњаци 7.248 (54,0%), Хрвати 16 (0,1%) и остали и непознато 117

¹<http://www.statistika.ba>

(0,9%). Срби чине већину у 29 насеља, а Бошњаци у 52.

Површина села Међе износи 8,24 km². Према попису становништва из 1991. године, Међе су имале 217 становника. Национална структура је била сљедећа: Срби 130 (59,9%) и муслимани 87 (40,1%). На попису из 2013. године Међе су имали 61 становника и то Срба 49 (80,3%) и Бошњака 12 (19,7%).²

Географски положај села Међе у општини Сребреница.

ОПИС ДОГАЂАЈА

Како се ратни вихор ширио општином Сребреница, тако су се Међе, међу првим селима, нашле на удару од стране припадника тзв. ТО Сребреница. Село Међе обухвата и засеоке Црни Врх и Карно, а управо ће ти засеоци бити нападнути почетком маја 1992. године. Пошто су Међе биле настањене претежно српским становништем, а окружене су Осмачама, Гребеном, Карачићима, Тинићима, Поробићима и Унисићима, и сва та села су била доминантно муслиманска, Међе су представљале лак плијен за муслиманске оружане формације.

Милан Јевтић, један од становника засеока Црни Врх, описује своје село: „Само наше село је било српско са 10-15 кућа у истом. У селу је била само једна муслиманска кућа, а коју је једна муслиманка купила од нашег комшије Србина, те се населила у њу. Међу нама су били добри односи све до избијања рата. Иначе, наше село је са једне стране било везано са српским селом Карно, а са осталих страна је било окружено муслиманским селима.“³

Стање у Међама, на почетку оружаног сукоба у Подрињу, описује Радојка Симеуновић: „Рат, у мају 1992. године, ме је затекао у селу Међе, СО Сребреница. Пошто је наше село окружено муслиманским селима, у то вријеме је у селу било набављено неколико пушака, како би наш народ успио да се одбрани у случају да буде угрожено од сусједних и доста бројнијих муслимана. У селу су углавном били старци, жене и ријетко који млађи човјек. Са нашег подручја тада је велики број млађих људи био запослен у Србији, а неки су прије рата одселили градећи куће на другим подручјима.“⁴

Због све већих напетости које су се осјећале у Међама, Срби из Карна своје породице шаљу код родбине у већински српска мјеста у околини или у Србију. У селу остају они који нису хтјели напустити огњиште. Прије напада, 15. маја 1992. године, Срби из Карна су покушали ступити у преговоре са комшијама муслиманима у жељи да се договоре да их муслимани не нападају. Видоје Суботић је био актер тих преговора: „Негдје око 8. маја 1992. године Млађен Суботић,

² Доступно на: <http://www.statistika.ba/?show=12&id=20567>, посјећено 13.05.2021. године.

³ Службена забиљешка, ЦЈБ Зворник од 02.05.1997. године.

⁴ Службена забиљешка, ЦЈБ Зворник, број: 13/02-230/97 од 08.05.1997. године.

Милојко Гагић и ја пошли смо код муслимана у Грујичиће да са њима преговарамо о томе да нас они не нападају. Повео нас је Абид Селимовић, али су се они (мисли се на Млађена и Милојка – примједба аутора) убрзо вратили у Карно па сам на преговоре отишао сам. У Грујичићима је било пуно муслиманских војника који су галамили и пријетили ми. Тројица муслимана са којима сам преговарао су тражили од мене да предам пушкомитраљез и радио-станицу које нисам имао. Говорили су како четници кољу муслимане и пале њихова села, да су околне шуме пуне муслиманских војника и слично, а све то ме је уплашило па сам се вратио кући. Након два или три дана отишао сам код једног муслимана, са којим сам се добро познавао, у Међе, и замолио сам га да омогући да се ми из Карна извучемо из окружења и спасимо. Он је то одбио, пријетио је да ће ме заклати, а иначе је био сав узнемирен и крвавих очију. Рекао је да се у Црном Врху налази српска војска и тјерао ме да идем и да то провјерим. Некако сам се извукао из његове куће и пошао према Црном Врху да видим има ли наше војске. Дошао сам до кућа Крсте Петровића и Радоја Јевтића, лупао им на врата и довикивао им, али се нико није одазвао. Убрзо су наишли Милојко Гагић из Карна и један муслиман из Међа и питали ме има ли војске, а затим су отишли даље рекавши ми да их сачекам. Отишли су до штале Петра Јокића. Тај муслиман је ушао у просторију гдје се налази стока, а Милојко на таванска врата. Одмах затим поменути муслиман је повикао Милојка и показао му убијене, односно заклане, Крсту Петровића, Радоја Јевтића, Војислава Ђурића и његовог сина Новака.⁵

Према наводима из Кривичне пријаве ЦЈБ Зворник⁶ српско село Међе, прецизније његови засеоци Црни Врх и Карно, нападнути су у јутарњим часовима 15. маја 1992. године, а напад је извршен из правца шуме зване „Карангај“. Након напада српско становништво уточиште налази код муслимана у селу Гребен, јер су муслимани жељели да им Срби из Међа буду заштита уколико би дошло до српског напада на Гребен. Недуго након тога, Србе из Гребена одводе у Сребреницу гдје ће проћи разне физичке тортуре и малтретирања.

Из изјава свједока самог догађаја закључује се да су засеоке Црни Врх и Карно муслимани напали одвојено, тачније прво је нападнут Црни Врх, а потом Карно. Међутим, пошто су припадници МУП-а Републике Српске тек 1997. године поднијели кривичну пријаву за злочин у Међама, они су објединили ова два напада и навели исти датум. С тим у вези, као датум смрти жртвама се наводи 15. мај, иако свједоци говоре да је неколико жртава убијено прије тог датума.

Из свједочења Велимира Симеуновића видимо сву компликованост почетка ратних сукоба у БиХ. „Дана 15. маја 1992. године у јутарњим часовима код мене су дошли моји пријатељи, Едем Алифендић и његов брат Шефко, обојица из Гребена. Док смо сједјели и разговарали, негдје око десет часова, изненада је почела пуцњава из пушака према мојој кући. Шефко је одмах изашао да види о чему се ради и више се није вратио, а Едем је остао са мном. Са Едемом сам изашао испред

⁵ Записник о саслушању свједока Видоја Суботића, Основни суд у Зворнику, број: Кг1 127/94 од 17.10.1994. године.

⁶ Кривична пријава, ЦЈБ Зворник, број: 13/02-230-КУ-85/97 од 26.05.1997. године.

куће у један заклон и видјели смо да су напад извршили неки муслимани из Осмача. Дobar дио њих сам познавао из виђења, али им не знам имена јер се ради о млађим људима.“⁷

Петар Гагић, један од преживјелих свједока муслиманског напада на заселак Карно, овако описује шта се дешавало тога дана: „Дана, 15. маја 1992. године, у 16:30 часова, муслимани из околних села су извршили оружани напад на Карно, опколивши га са свих страна. Ја сам се, у том тренутку, налазио у пољу, испод села и потражио сам заклон док напад није прошао. Приликом овог напада убијена је Петрија Андрић из Карна, стара преко 60 година, а Видоје Суботић је рањен у ноге, а нисам видио да је био рањен на другом мјесту. Иначе, Видоје је био стар преко 65 година.“⁸

О нападу на Карно говори и Даница Гагић: „Том приликом погинула је Петрија Андрић, а рањен Видоје Суботић у ногу и стомак кога су, послје извјесног времена, пребацили у Србију на лијечење. Како је приликом напада пуцало са свих страна ми смо се склонили у оближњи поток, испод стијене. Пошто су муслимани заузели село код нас су дошле њихове жене, муслиманке, и на њихову интервенцију и гаранцију да нам се неће ништа десити одведени смо у муслиманско село Гребен, гдје смо остали пуна два мјесеца.“⁹

Видоје Суботић овако описује шта се дешавало критичног дана, након што је почео муслимански напад на Карно: „Када сам стигао до једног шумарка био сам рањен у обје ноге и доњи дио стомака. Пао сам, а затим допузао до једног пласта сијена гдје сам нашао сакривену своју снаху Илинку, а десет метара даље је мртва лежала Петрија Андрић, погођена метком у потиљак. У тренутку када је Петрија погинула поред ње је била моја снаха Илинка. Одмах затим Илинка је побјегла даље да се крије, а ја сам остао поред сијена. Те ноћи рањеног су ме пронашли муслимани Хусеин Зукић и његови синови и однијели њиховој кући у село Гребен. Послије два дана они су ме воловским колима пребацили у Перућац, а затим у Бајину Башту одакле сам пребачен у Ужице на лијечење. Прозлазећи кроз муслиманска насеља мјештани и војници су ми пријетили да ће да ме убију али су ме Хусеин и његови синови заштитили.“¹⁰

Након убиства четворице Срба из Црног Врха, а потом и напада на Карно, муслимани су дошли у Карно како би повели неког да их сахрани. Петар Гагић је учествовао у њиховој сахрани, а он то овако описује: „Нас мушкарце из Карна, муслимани су позвали у село Међе. Поред мене из Карна су ту дошли Милојко Гагић, Радивоје Суботић, Млађен Суботић и Велимир Симеуновић. Један муслиман је, између осталог, рекао да треба да идемо у Црни Врх да се сахране неки људи по српском обичају. Тада је један други муслиман рекао да Радивоје остане ту и да га добро чувају. Одредили су само мене да пођем у Црни Врх, а напријед поменути су остали у Међама и не знам шта се с њима послје, тога дана, дешавало. Са мном у Црни Врх пошло је десетак муслиманских

⁷ Записник о саслушању свједока Велимира Симеуновића, Основни суд у Зворнику, број: КгИ 1503/94 од 31.10.1994. године.

⁸ Записник о саслушању свједока Петра Гагића, Основни суд у Зворнику, број: КгИ 1503/94 од 02.11.1994. године.

⁹ Записник о саслушању свједока Данице Гагић, Основни суд у Зворнику, број: Кри 124/94 од 15.10.1994. године.

¹⁰ Записник о саслушању свједока Видоја Суботића, Основни суд у Зворнику, број: КгИ 127/94 од 17.10.1994. године.

војника из околних села. Када смо стигли на подручје села Црни Врх одвели су ме пред једну шталу изнад села, удаљену од кућа око 50 метара. Не знам ко је власник ове штале. Кад смо ушли у шталу, десно од улазних врата нашли смо згрчен у клечећем ставу леш Војислава Ђурића, а у супротном дијелу од врата до зида, били су лешеве Нова, сина Војислава Ђурића, Крсте Петровића и Радоја Јевтића, који су били набацани на гомилу један преко другог. Видјело се да су лешеве на том мјесту стајали више дана и на њима су били видљиви сви дијелови тијела. Нисам видио којим су оружјем убијена ова лица, а иначе су сви били становници Црног Врха. Заједно са муслиманима који су били са мном, сахранио сам ова лица, по двојицу у један гроб. Сахранили смо их у сеоском гробљу које се налази одмах испод штале.“¹¹

Припадници ЦЈБ Зворник су 21. априла 1997. године извршили ексхумацију тијела напријед наведене четворице Срба, а тијела су била сахрањена у двије гробнице, како је Петар и описао.¹²

¹¹ Записник о саслушању свједока Петра Гагића, Основни суд у Зворнику, број: Кг1 1503/94, од 02.11.1994. године.

¹² Допис ЦЈБ Зворник, број: 13/02-230-100/97, од 21.04.1997. године.

Фотографије са ексхумације Војислава и Нове Ђурића, Крсте Петровића и Радоја Јевтића, 21. априла 1997. године

Након напада на Карно, Срби су кратко вријеме остали у својим кућама, а шта се даље дешавало описује Млађен Суботић: „Прије ове сахране (мисли се на сахрану четворице Срба из Црног Врха – примједба аутора) у Међе су дошла двојица муслимана, а сјећам се да је један од њих био бивши официр ЈНА. Они су нас позвали да предамо оружје што смо ми и учинили. Послије сахране њих двојица су нас поново позвали и тражили од нас да предамо жито и друге намирнице које смо имали. Истовремено су одредили да се смјестимо у кућама муслимана који су покупили наше жито и намирнице и да се више не враћамо у Карно. Тако сам се ја смјестио у кућу једног муслимана у Међама, док су остали Срби махом били смјештени код разних муслимана у Гребену. На тај начин ми смо практично били заробљени од стране муслимана, а свако наше кретање је било под строгом контролом. Једино су Манојло Суботић и његова супруга Милена успјели некако да се извуку из Гребена, послје мјесец и по дана пређу у Бајину Башту. У овом заточеништву у Гребену и Међама остали смо два и по мјесеца. За то вријеме нисам био малтретиран ни тучен, изузев што је свако моје кретање било ограничено и под контролом.“¹³

Петар Гагић је по повратку из Црног Врха, на балкону једне куће у Међама, видио свезане Милојка Гагића и Радивоја Суботића: „Поред њих је стајао један муслимански војник са пушком на готовс. Послије тога Радивоја више нисам видио, а само сам једном видио Милојка, неколико дана касније, када су га муслимани спроводили пред кућу покојне Петрије Андрић, био је везан и тјерали су га да ногом провали врата. Касније сам чуо да су Милојка и Радивоја муслимани више пута спроводили у Клотијевац и враћали у Међе. Није ми познато шта су све радили с њима, а када сам задњи пут видио Милојка пред Петријином кућом, примјетио сам да је био сав поцрвенио, вјероватно од батина и мучења. Муслимани су Радивоја убили 24. маја 1992. године у селу Карно.“¹⁴

¹³ Записник о саслушању свједока Млађена Суботића, Основни суд у Зворнику, број: Кр1 1503/94, од 01.11.1994. године.

¹⁴ Записник о саслушању свједока Петра Гагића, Основни суд у Зворнику, број: Кр1 1503/94, од 02.11.1994. године.

Тијело Радивоја Суботића су сахранили Млађен Суботић и Велимир Симеуновић са још тројицом муслимана. „Тијело Радивоја Суботића смо нашли на мјесту званом Бријег изнад Карна. На два до три метра од њега био је његов шешир. На леђима сам видио пет-шест трагова од метака који су ушли у тијело, а када сам га преврнуо видио сам да му је лијева кључна кост била разваљена, вјероватно приликом изласка једног метка. На шаци лијеве руке био је откинут врх малог прста. Других трагова повреда није било. Завили смо га у једно ћебе и закопали на мјесту на коме смо га и нашли.“¹⁵

Срби из засеока Карно одведени су у Гребен и распоређени у куће код муслимана из тог села. „Послије сахране Радивоја, не могу да се сјетим ког датума, муслимани су нас из Карна спровели у Гребен. Ту су нас држали два и по мјесеца гдје нам је било ограничено свако слободно кретање. Након тога су нас спровели у затвор у Сребреницу.“

О боравку у Гребену, детаљно говори Даница Гагић: „Док смо боравили у Гребену наше кретање је било ограничено, а били смо смјештени у породицама фамилије Зукића, који су нам на неки начин и пружили заштиту. Мушкарци из те фамилије су учествовали у нападима на српска села Брежане и Крњиће, а то знам зато што ми је жена од тог једног муслимана показала крвави веш и рекла да је то од рањеника из акције у Крњићима. Нас, жене, које смо биле заробљене у Гребену, штитиле су муслиманске жене од могућих и евентуалних напада муслиманске војске који су се кретали по селу и којих је повремено био велики број. На тај начин ми нисмо биле малтретиране од стране муслимана. Нисмо оскудијевале у храни и води као ни основним потребама хигијене. У Гребену смо у заробљеништву остали око два мјесеца. За то вријеме, муслимани су из мог села опљачкали сву вриједну имовину и стоку, а куће и остале објекте потпуно спалили и разорили.“¹⁶

Након два мјесеца боравка у заробљеништву у селу Гребен, Срби из Карна су пребачени у затвор у Сребреницу. Ту ће свој живот трагично окончати Љубица Гагић, која је постала симбол страдања Срба из Подриња. Даница Гагић описује све то: „Наше спровођење у Сребреницу Едем Шемсин је покушао да спријечи, али није успио. У Сребреници су нас све смјестили у зграду општине, у једну просторију на првом спрату. Просторија је била доста мала, без кревета, било је само три ћебета за све нас и имала је мали прозор са гвозденим решеткама. Нас жене нису тукли, изузев Љубице Гагић. Њу је, у нашем присуству, испитивао Зулфо Турсуновић и напао је да има радио-станицу, а затим је ухватио за браду и косу и тукао јој је главу од зид неколико пута. То је било око 10 часова прије подне. Када је излазио из просторије Зулфо је рекао `само поклати говна и бацити напоље`. На ово смо сви били доста уплашени. Пред мрак, истог дана, испод прозора на улици чули су се гласови војника са позивом да уђу код нас `да виде шта раде четници`. Тада смо ми проговорили да ће доћи Зулфо, а Љубица је из своје торбе, коју је све вријеме носила са собом, извадила бочицу у којој се налазила есенција и без ријечи је попила, а затим се закашљала и почела повраћати. Још док смо били у Гребену она ми је рекла у повјерењу да се неће дати жива у руке и да је муче муслимани и да је спремила есенцију да је попије ако је они нападну. Након што је

¹⁵ Записник о саслушању свједока Млађена Суботића, Основни суд у Зворнику, број: Кгг 1503/94 од 01.11.1994. године.

¹⁶ Записник о саслушању свједока Данице Гагић, Основни суд у Зворнику, број: Кри 124/94 од 15.10.1994. године.

испила есенцију, Љубица се доста мучила, а ми смо јој помагали колико смо могли. Муслимани нису хтели да јој пруже медицинску помоћ иако су знали шта се десило. Трећи дан је дошао Зулфо Турсуновић и рекао јој `курво једна, знаш како треба да се понашаш у затвору`, али је више није дирао, додавши `други пут кад дођем гађаћу те из пиштоља кроз решетку`. Љубица је на мом крилу умрла послје седам дана у великим мукама.“¹⁷

О трагичној судбини српских затвореника говорио је и Петар Гагић: „У затвору у Сребреници у нашу собу долазио је и Зулфо Турсуновић и испитивао нас. Том приликом он је мене ударио чизмом по ногама и песницом по глави. Такође је тукао Љубицу Гагић тако што ју је ухватио за косу и њену главу тукао од зид. Љубица је послје тога попила есенцију, а након тога се јако мучила јер јој нису давали никакву помоћ и воду. Умрла је у великим мукама послје седам дана. Сахрањена је на српском гробљу званом `Баратово` у Сребреници и тој сахрани сам присуствовао заједно са још неким Србима из Карна, пошто су нам то стражари допустили.“¹⁸

Услови у затвору у Сребреници су били катастрофални, а Даница Гагић је то и описала: „Од хране смо добијали само по парче хљеба од црног непросијаног брашна. Десило се да два дана нисмо добили ни храну ни воду и та два дана су била најдужа у животу. Такође смо оскудијевали у пијаћој води, коју нисмо добијали ни по неколико дана. Наиме, добијали смо на пар дана по литар воде за све нас у соби. Једном приликом стражар нам је донио литар воде помијешане са мокраћом. Подијелили смо ову воду да утолимо жеђ, послје чега смо сви имали страшне стомачне болове. Нисмо имали никакве услове за хигијену, тако да се посљедњих 20 дана нисмо уопште умивали.“¹⁹

Голгота за Србе из Међа престаје оног дана када су размијењени, 13. августа 1992. године.

Након мајског напада, заселак Карно је опљачкан од стране припадника тзв. Армије БиХ, а потом су куће и помоћни објекти Срба из овог засеока спаљени и уништени. „Пошто су муслимани из села Гребен, Међе и Вучића опљачкали намирнице, стоку и све вриједније ствари из кућа у Карну, стоку отјерали, а свиње побили, док су нас заробили, они су запалили све наше куће и помоћне објекте.“²⁰

¹⁷ Исто.

¹⁸ Записник о саслушању свједока Петра Гагића, Основни суд у Зворнику, број: Кг1 1503/94 од 02.11.1994. године.

¹⁹ Записник о саслушању свједока Данице Гагић, Основни суд у Зворнику, број: Кри 124/94 од 15.10.1994. године.

²⁰ Записник о саслушању свједока Млађена Суботића, Основни суд у Зворнику, број: Кг1 1503/94 од 01.11.1994. године.

Уништене куће у селу Међе

ЖРТВЕ

Према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица током напада на српско село Међе, 15. маја 1992. године, убијено је десет лица српске националности.

Табела Смртно страдала лица српске националности у Међама 15. маја 1992. године

РБ	ID²¹	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	5877	Андрић	Симо	Петрија	1932.	15.05.1992.	
2.	39	Гагић	Милован	Милојко	1956.	15.05.1992.	Заробљен 15. маја 1992. године у засеку Карно, у

²¹ ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

РБ	ID ²¹	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
							Међама. Након тешког злостављања и држања у логору у некој од кућа у селу, 25. маја 1992. године, одведен у селу Котлијевац гдје је убијен. Водио се као нестао. Идентификован је 1. јануара 2001. године у Источном Сарајеву.
3.	5764	Ђурић	Симо	Војислав	1919.	15.05.1992.	Према наводима свједока убијен прије 15. маја 1992. године.
4.	5765	Ђурић	Војислав	Новак	1955.	15.05.1992.	Према наводима свједока именовани је био инвалид, тачније био је глув, а такође према тим наводима убијен је прије 15. маја 1992. године.
5.	8951	Јаковљевић	Живан	Боривоје	1934.	15.05.1992.	Приликом напада муслимана на село именовани је нестао. Посмртни остаци још нису пронађени.
6.	1270	Јевтић	Цвијетин	Радоје	1942.	15.05.1992.	Према Изводу из МКУ датум убиства је 16. мај 1992. године. Према наводима свједока убијен је прије 15. маја 1992. године.
7.	5763	Перић	Стеван	Алекса	1928.	15.05.1992.	Убијен приликом муслиманског напада на Радошевиће.

РБ	ID ²¹	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
8.	5756	Петровић	Радован	Крсто	1939.	15.05.1992.	Према наводима свједока заклан је прије 15. маја 1992. године.
9.	19210	Суботић	Драго	Видоје		15.05.1992.	Рањен приликом муслиманског напада на село, а од посљедица рањавања преминуо 21.01.2007. године.
10.	16482	Суботић	Ђорђе	Радивоје	1954.	15.05.1992.	

Према подацима Центра, након одвођења у затвор у Сребреницу и великог психичког и физичког малтретирања Гагић (Драго) Љубица, ID: 160, рођ. 1951. године, је извршила самоубиство тако што се отровала есенцијом. Водила се као нестала. Тијело ексхумирано 9. јула 2002. године у Сребреници. Идентификована 24. јула 2003. године у Источном Сарајеву.

Према подацима Центра, од 15. маја 1992. године до 13. августа 1992. године, становници Међа били су противправно затварани и одвођени у логоре.

Табела Противправно затварана и одвођена у логоре лица српске националности у Међама од 15. маја 1992. године до 13. августа 1992. године

РБ	ID	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	19221	Андрић	Саво	Милован	1923.	15.05.1992.	Заробљен 15. маја 1992. године. Био у притвору у селу Гребен, а одатле пребачен у зграду Основног суда у Сребреници гдје је била у притвору до 13. августа 1992. године.
2.	19214	Гагић	Милорад	Анђа		15.05.1992.	Заробљена 15. маја 1992. године. Била у притвору у селу Гребен, а одатле пребачен у

РБ	ID	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
							зграду Основног суда у Сребреници гдје је била у притвору до 13. августа 1992. године.
3.	19212	Гагић	Симеун	Даница	1936.	15.05.1992.	Заробљена 15. маја 1992. године. Била у притвору у селу Гребен, а одатле пребачен у зграду Основног суда у Сребреници гдје је била у притвору до 13. августа 1992. године.
4.	19213	Гагић		Милева		15.05.1992.	Заробљена 15. маја 1992. године. Била у притвору у селу Гребен, а одатле пребачен у зграду Основног суда у Сребреници гдје је била у притвору до 13. августа 1992. године.
5.	19217	Гагић	Милош	Петар	1937.	15.05.1992.	Заробљен 15. маја 1992. године. Био у притвору у селу Гребен, а одатле пребачен у зграду Основног суда у Сребреници гдје је била у притвору до 13. августа 1992. године.
6.	19220	Гагић	Срећко	Цвијетин	1939.	15.05.1992.	Заробљен 15. маја 1992. године. Био у притвору у селу Гребен, а одатле пребачен у

РБ	ID	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
							зграду Основног суда у Сребреници гдје је била у притвору до 13. августа 1992. године.
7.	19219	Симеуновић	Петко	Велимир	1923.	15.05.1992.	Заробљен 15. маја 1992. године. Био у притвору у селу Гребен, а одатле пребачен у зграду Основног суда у Сребреници гдје је била у притвору до 13. августа 1992. године.
8.	19216	Симеуновић	Владимир	Радојка		15.05.1992.	Заробљена 15. маја 1992. године. Била у притвору у селу Гребен, а одатле пребачен у зграду Основног суда у Сребреници гдје је била у притвору до 13. августа 1992. године.
9.	25300	Суботић	Ђорђо	Илинка	1956.	15.05.1992.	Након муслиманског напада на село, 15. маја 1992. године, остала као заробљеник.
10.	25298	Суботић	Борислав	Манојло	1935.	15.05.1992.	Након муслиманског напада на село, 15. маја 1992. године, остао као заробљеник. Из села бјежи мјесец и по дана касније и одлази у Србију.
11.	25299	Суботић		Милена		15.05.1992.	Након муслиманског напада на село,

РБ	ID	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
							15. маја 1992. године, остала као заробљеник. Из села бјежи мјесец и по дана касније и одлази у Србију.
12.	19218	Суботић	Симеун	Млађен	1940.	15.05.1992.	Заробљен 15. маја 1992. године. Био у притвору у селу Гребен, а одатле пребачен у зграду Основног суда у Сребреници гдје је била у притвору до 13. августа 1992. године.

НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ВОЈНЕ ФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У НАПАДУ

Напад на село Међе, тачније засеоке Црни Врх и Карно, извели су одреди тадашње тзв. ТО Сребреница из Осмача. Пошто се српско становништво већином извукло из ових заселака приликом муслиманског напада није пружан отпор. Након заузимања села Срби су спроведени у Међе и Гребен гдје су држани у кућним притворима код муслиманских породица, а одатле су одведени у зграду Основног суда у Сребреници гдје су малтретирани.

ПРАВОСУДНИ ПРОЦЕСИ

Иако је МУП Републике Српске поднио већи број кривичних пријава и извјештаја о почињеном кривичном дјелу за злочине над Србима у селу Међе који се догодио 15. маја 1992. године, до данас није подигнута ниједна оптужница како пред Судом БиХ, тако и пред ентитетским судовима.